

тржбача! Той даде знакъ вече. Дръжте се, другари! Помощъ ще пристигне! И ний ще се върнемъ и живи и здрави!

Азъ тогазъ добавихъ:

— Котлитѣ снемете, връхъ тѣхъ подъ колата, на сухо седнете! Азъ ще ви разказвамъ приказки и смѣшки. И леко ще минатъ тѣзъ часове тежки!

И ний се събрахме всички подъ колата. Сгушихме си една до друга главитѣ. И квацката мокра разпери крилата, та край насъ на сухо си прибра пилцитѣ. И азъ заразправяхъ приказки и смѣшки. И гръмнаха скоро смѣхове лудешки...

Така ний стояхме ни малко, ни много... Изведнѣжъ колата надъ насъ се разклати. Дългоушко ревна. И на-

близко чухме гласове познати. И предъ насъ застана баба Цоцолана. И бащи и майки, и чичо Захари, и кола голяма съсъ друго магаре. Баба Цоцолана отдалечъ захвана:

— Абре Патилане, ти какво направи?

— Нищо, бабо, нищо. Всички сме си тука весели и здрави. Пъкъ и ти богата разходка направи. Нѣма да се връщамъ сега да те вземамъ. Ето кола праздна, качи се във нея! А чичо Захари на умъ ще научи нашето магаре, дето насрѣдъ пѣтя тука ни остави.

А после ще върне моята дружина...

Разсмѣха се всички и бащи и майки, та безъ бой се мина. После ще ти пиша какво въ село стана. Какъ се настанихме съ баба Цоцолана. Поздравъ най-сърдеченъ!

Твой приятелъ вѣченъ: Веселъ Патиланчо.

